

..שקו בחחת!

אלכסנדר גלר, מנהל רשת של בתי-אבות, מפנה את גבו לעבר צלם העולם הזה ומפשיל את מעילו בתנועה רבת-משמעות. לידו אחת העובדות, הצהלת למראה ההצגה המחוכמת של מעבדה.

מיום רק 1,500 לירות. השבתי שיוכה לי תנאים אנושיים מינימאליים, עד שיתאוי שש. אני ואחותי עושות מאמצים כדי לשלם את הכסף, אבל לפי מה שאני רואה הוא לא ייצא מכאן חי.

מרעיבים אותם, זה נורא. כשאני מביי אה לו כל יום אוכל מהבית, החולים הר אחרים מתנפלים עלי וחוטפים את המזון. הם אנשים רעבים. חוסכים עליהם אפילו באוכל. בלילה, אף אחד לא ניגש אליהם, (המשך בעמוד 26)

הוא גם שותף בבתי-אבות בשם נווה-דב, ברחוב חברון 22 ברמת-גן, הפועל ללא רישיון ובתנאים ירודים. הוא היה הבעי לים של בתי-אבות בדרך אילת 43 ברמת-גן, שבו שררו תנאי-זוועה שדמו לאלה השוררים בגדרם.

רומנו מכר אותו לפני מיספר חודשים לבעלים חדשים. הבעלים החדשים סגרו את המוסד ושיפצוהו, לפני שהעזו לקבל זקנים שהתגוררו שם קודם בתנאי-זוועה המה מהרודים. עמוס רומנו הוא גם הבעי לים של מוסד לחולים זקנים כרוניים בשם נאות-יעקב, בדרך פתח-תיקוה, לא הר-חק מבית-החולים ביילינסון.

גם רומנו, כשותפו למוסד גדרם, אהב, כנראה, "לבלבל את האוייב". בתיקי מיש-רדיהסעד הוא רשום כמי שמתגורר ברחוב אריה בן-אליעזר 74 ברמת-גן. למעשה, אין כלל בית כזה באותו רחוב. במדריך-הטלפונים מופיעה כתובתו באותו רחוב, במיספר 67. שכנים אחדים אישרו כי אכן, רומנו התגורר כאן בעבר, אך עקר מן המקום. הם הצביעו על דירת-הפאר שבה התגורר, אך למרבה-הפלא הכחיש השכן שפתח לנו את הדלת, כי מישפחת רו-מנו התגוררה שם אי-פעם. השכן נשאר איתן בדעתו, גם כאשר ציינו באונזנו כי על תיבת-המיכתבים מופיע השם רומנו מתחת למדבקה חדשה שעליה שם אחר. בסופו של דבר התברר, כי עמוס רו-מנו מתגורר בוולת-ענק מפוארת כפר-דסיכץ, ברחוב דב גרוינר מיספר 55.

ניסיתי לראיין אותו בביתו ובמוסדות שבבעלותו, אך לא עלה בידי לאתר. נראה שגלר הזהיר, משום שלמשך ימים אחדים נעלם רומנו כלא-היה. פעמים אחרות המתנתי שעות ארוכות ליד ביתו, בלילה, אך ללא הועיל. רק מאוחר יותר נודע לי כי למשך אותם ימים הוא יצא את העיר.

אחרי שמרעכתי חקירה מקפת על הר-מתרחש במוסד לחולים זקנים כרו-

ברגמן מסעירה את אמריקה חושף את המתרחש ברשת בתי-אבות בישראל: המטפלות, זקנים מתים מחוסר-טיפול, בזקנים, התעלמות מצווי-סגירה משלתיים

כלניות

כדי לקבל רישיון-הפעלה. מסתבר שבית-האבות גלרם פועל ללא רישיון. יתר-על-כן, הוצא נגדו צו-סגירה על-ידי משרד-הסעד. ב-1 בינואר 1975 נכנס צו-הסגירה לתוקפו, אך גלר-את-רומנו מצפצים על החוק. הם מעדיפים לשלם כמה אלפי ליי-רות קנס, ולהמשיך להפעיל את המקום, שממנו הם גורפים כסף רב.

אלכסנדר גלר הוא בעליו של מוסד נוסף, בית-חולים לחולים כרוניים זקנים. למוסד שני שמות — בית ענת, ונחת-גן — ברחוב שמעון 8 ברמת-גן. כאשר המי-תנו לבוא המישרה, ליד מוסד גלרם בדקנו, מבחוץ, את מכוניתו של גלר, וגילינו בתוכה מיכתבים וחשבוניות-טלפון שנועדו לאותו מוסד עצמו, אך נשלחו לפי כתובות שונות. נראה שבעניין זה נוהג גלר לפי העיקרון של "לבלבל את האוייב", משום שגם בתיקי משרד-הסעד נוצר בלבול מסויים. שם, למשל, מופיעה הגברת ד"ר איזבל קיבוק כבעלת-המקום, בעוד שלמעשה נמכר המוסד לגלר כבר לפני שנים אחדות.

במוסד זה מבלה גלר את מרבית שעות היום. לכאן הוא מגיע מדירת-החלומות שלו ברחוב רימון 25 בבני-ברק. כאן הוא מקבל לשיחה את שותפו החדש, מתקיין-תריסים לשעבר, שעזמו פתח לאחרונה בבתי-אבות נוסף, ליד השלישית הראשית ברמת-גן. מכאן הגיע, בזריזות רבה, ל-גדרם, כאשר הוועק על-ידי עובדותיו. באותו לילה, כעשר שעות לאחר הפגי-שה עם אלכסנדר גלר והניסיון לראיין אותו, ייצלל הטלפון במערכת, ומישהו דרש, בעילום-שם, להפסיק את החקירה בנושא בתי-האבות.

בעיקבות איום זה חזרנו למחרת ועבר-נו בכל אותם מקומות שבהם אספנו מידע על בתי-האבות גדרם. לא הופתענו, כאשר נסתבר שעוד ביום הקודם ביקר גלר במרבית בתי-האבות הפרטיים ברמת-גן, ניסה לברר אם אנשי העולם הזה היו

המטפלת הראשית

גאולה שרעבי אחראית על צוות המטפלות בבית-האבות גלרם ברמת-גן, בו מתורז-שים מעשי-זוועה ואורגיות של המטפלות.

לאנו ומכוננו

ניים נאות-יעקב, השוכן בצידו דרך פתח-תיקוה, הבנתי מדוע נמנע רומנו להי-פגש עימי.

הגעתי למוסד נאות-יעקב בשעות אחר-הצהריים המאוחרות והמתנתי ליד הפתח. מקץ כרבע שעה יצאה את המקום אשה מבוגרת, כשהיא מתייפחת בקול. הצגתי עצמי ושאלתי אותה, מדוע היא בוכה. "הם רוצחים את אבא שלי", בכתה הר-אשה. "כשהכנסתי אותו הנה הוא כמו פרח. אבל עכשיו, מיום ליום אני רואה איך הוא דועך."

"אני אלמנה, ואבי-התגורר איתי. לפני זמן קצר הוא יצא מבית-החולים. אחרי שקיבל טש-ידם במוח ונעשה משותק ב-חצי-גופו. כיוון שאני עובדת בחוץ, לא יכולתי להשאירו בביתי, ללא השגחה. אין לי כסף בשביל מוסד מפואר שעולה לסחות 3,000 לירות לחודש. כאן משל-

שם ועם מי דיברו. הוא ניסה לשכנע את העובדים שלא יגלו דבר על המתרחש בגדרם. בבתי השכנים לא ביקר, כיוון שהוא מסוכסך איתם.

לייתר ביטחון אספנו שורה ארוכה נ-ספת של עדויות, החופפות את הקודמות, על המתחולל בין כותלי בית-האבות גדרם.

מי מכיר,

מי יודע?

ותפו של אלכסנדר גלר בגדרם, עמוס רומנו, עולה על שותפו בפעור-לותיו העיסוקיות.

רומנו שותף עם אחיו בבתי-אבות בשם מעון רומנו. ברחוב אלכסנדרוני 30 ברמת-גן. זהו מוסד מפואר, בעל רישיון, שאין נגדו כל תלונות. בית-אבות זה משמש לעמוס רומנו מעין כרטיס-ביקור.

הסתובב ונמלט אל תוך בתי-האבות. אחת העובדות יצאה, והודיעה לנו שאם נמשיך לחנות ליד שער-הכניסה, תזעיק את המישרה. ואומנם, כעבור כמחצית השעה הגיעה לאמקום נידת. תתה אור אלכסנדר גלר עזו, ויצא את הבניין לניי-דת. צלם-המערכת הצליח לצלמו בקלות.

במועצת פועלי רמת-גן מכירים היטב את הצמי גלר-רומנו. יש להם באיזור רמת-גן כמה בתי-אבות פרטיים. סיפרו לי שם, "כל המקומות האלה אינם מאור-גנים. אנשינו אינם מעזים להיכנס לשם. הם מבינים רק שפה אחת — שפת המיש-פטים. עזרנו למיספר בחורות, שעבדו שם, ולא קיבלו כסף, להגיש תביעות בבית-הדין לעבודה. העניינים איתם מסובכים." בשנת 1965 חוקקה הכנסת חוק סיי-קוח על מעונות, שלפיו חייבים בתי-אבות לעמוד במיספר תנאים פסיים ורפואיים

שובד יחיד

פועל ערבי זה ממלא לבדו תפי-קידו אחות. מטפל וסניטר, במוסד לחולים כרוניים נאות-יעקב, בבעלותו של עמוס רומנו, שבו כשלושים חולים כרוניים.